

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278206752/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

lo så muntert og overmodigt til Eberhards store, stumme Undren, at han fik føle sig helt genært overfor sin lille Søster. Sin lille Søster — var det virkelig hende fra Bækken, fra Engen, fra der Herrgottswinkel derhjemme?

Så glad var Eberhard, at han ikke kunde tale for Tårer, ja, at han glemte at undres over, hun uden Fornødenhed havde ladet de gamle Forældre ene. Men samtidig var han beklemt om Hjertet, han vidste knap hvorfor . . . over at hun også var kommet ud af Schwarzwalds Skove og det lille Hus i Niederwasser, hvor Slægten havde levet, Fader efter Søn, i de mange Led, og aldrig været mere end højest to Dage og to Mile borte — at også hun var kommet til den store Stad.

Og ak, Tiden viste, han havde haft kun allfor god Grund til sin Frygt!

Lille Christine var ikke som Eberhard og sine Forældre eller de gode Værtsfolk i „Zum guten Geist.“ Enten det nu var et stærkt Solglint i Dalen, eller de røde Rønnebær, eller en Fugl, der havde fløjet langt inde i Skovea og var fløjet endnu dybere ind, da han løb efter den, der havde vakt hendes Længsel — eller om hun havde lyttet for meget til hin vandrende Urmager, der i sin Rustning af dikkende Ure havde siddet som selve Tidens Feberhjerte på Bænken foran deres Hytte i Dalen — hvad nu Gud Herrens Hensigt var — så hørte hun slet ikke hjemme i Schwarzwald, i den lille Stue, i de gamle Kapeller, hos de fromme og fattige Folk i de sorte Skove. Hun hørte hjemme i Byerne — ja ikke i Halle, ikke i det fromme Halle, hvor August Hermann Francke og Breithaupt havde virket, hvor Thomasius havde levet, hvor Waisenhuset stod og Pietismens Stad var, men i store, farlige, brogede Byer — ja, dér hørte den lille Christine hjemme, så underligt det lød.

Eberhard mærkede det snart til sin store Skræk: hun brød sig ikke om at besøge de collegia pietatis, hvor de sidste fromme Studentenlede fra Speners Tid, fra Pietismens store Dage samledes og drøftede Slægtens Vanart og det tusindårige Riges Komme.

Selv i Württemberg, der jo alle Dage havde været „Guds Øjsten,“ hvor Hiller og Octinger og Bengel havde

sunget og lært, ja i Wetterau, „de Inspirerede“s Land, hvor Berleburg lå, var nu Frafaldets Tid inde som over al Verden, og de sidste Ting nær. Hvad mægtede imod dette Mørke endog det klare Lys, der skinne fra Wupperthal, fra Krummachers hellige Sædejord? Den var jo i Menneskenes Øjne kun: „der Muckerthal“!

Men hellere end at lytte til de sidste Frommes Bekymringer og Håb, gik lille Christine i de nymodens Bøder på Marktplatz, ved Marienkirche og omkring Rothe Thurm og Rolandsstøtten at se på al den Tant, som der Franzosenteufel begyndte at smugle ind over Rhinen. Og havde hun så skaffet sig noget af Pynten, færdedes hun nede i Gæstestuen, når der var fornemme Rejsende.

Og dér fandt hun sin Skæbne — ja, og Eberhard Sebastian sin.

Der kom en norsk Greve til Halle, til Glaucha og tog netop ind i „Zum guten Geist.“ Han var en forfaren Mand, en vidtloftig Herre, kendt med alle Elskovens Snarer, og — en Dag Eberhard vågøede, sov hans lille Søster ikke i Kammeret ved Siden af, men var forsvundet med den udenlandske Herre. Staldkarlen så dem, da de foer inden Morgen i Herrens Kalesje.

Efter den første store, stumme Smærte sank Eberhard på Knæ og tugtede sig længe med Bønner og faldt til Føje under Guds Førelse.

Men i samme Time brød han op og drog hjem til Gutach, til sine Forældre, for, trods sine Studiefællers Smil og trods Hr. Beutels Vrede, at blive deres Søn i deres Alderdom, at de ikke skulde sidde barnløse i den lille Hytte i Skovene. Hjem at lægge af sig den lange, sorte Frakke, den stive Vest og det hvide Halsbind, at stille sine Bøger på Hylden og gribe sin Faders Øxe og svinge den med sin unge Kraft, nu hans var slidt til sidste Tave, og han ene kunde sidde i der Herrgotiswinkel og snitte i Træ Ure og kunstfærdige Skrin, Side om Side med Theodore, der stak de skønne Blomsterbroderier, hun mindedes fra sit Hjem i Høje Schwarzwald, inden hun, efter en lang og arbejdsom Ungdom, kom til Dalene og blev gift med Theobald.

Vandrende Købmænd afhentede deres Husflid og bragte den til Forhandling i Freiburg im Breisgau, Pforzheim